Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 2ας Μαΐου 2022*

«Προσφυγή ακυρώσεως – Ντάμπινγκ – Εισαγωγές προϊόντων εξώθησης αλουμινίου καταγωγής Κίνας – Πράξη με την οποία επιβάλλεται οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ – Εισαγωγέας – Κανονιστική πράξη για την εφαρμογή της οποίας απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα – Πράξη που δεν αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα – Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-328/21,

Airoldi Metalli SpA, με έδρα το Molteno (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler και V. Villante, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον G. Luengo και την P. Němečková,

καθής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni (εισηγητή), πρόεδρο, R. Frendo και J. Martín y Pérez de Nanclares, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, ιδίως:

– την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Σεπτεμβρίου 2021,

– τις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας επί της ενστάσεως απαραδέκτου που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Νοεμβρίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Διάταξη [1]

1 Με την προσφυγή που άσκησε βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα Airoldi Metalli SpA ζητεί την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2021/546 της Επιτροπής, της 29ης Μαρτίου 2021, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές προϊόντων εξώθησης αλουμινίου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2021, L 109, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

[*παραλειπόμενα*]

Σκεπτικό

[*παραλειπόμενα*]

Επί της υπάρξεως μέτρων για την εκτέλεση του προσβαλλόμενου κανονισμού

[*παραλειπόμενα*]

19 Κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη εκτελεστικών μέτρων του προσβαλλόμενου κανονισμού, υπό το πρίσμα του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα τον σκοπό της εν λόγω διάταξης, ο οποίος συνίσταται στην παροχή της δυνατότητας σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο να ασκήσει προσφυγή κατά πράξεων γενικής ισχύος που δεν είναι νομοθετικές πράξεις, οι οποίες το αφορούν άμεσα και για την εφαρμογή των οποίων δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα, ώστε να αποτραπεί έτσι το ενδεχόμενο να αναγκάζεται το πρόσωπο αυτό να παραβεί τον νόμο, προκειμένου να έχει πρόσβαση στη δικαιοσύνη (διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2014, Bricmate κατά Συμβουλίου, T-596/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:53, σκέψη 66· πρβλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, Internacional de Productos Metálicos κατά Επιτροπής, C-145/17 P, EU:C:2018:839, σκέψη 49).

20 Επομένως, πρέπει να εξετάζεται αν η κανονιστική πράξη της Ένωσης τίθεται σε εφαρμογή με άλλη πράξη κατά της οποίας μπορεί να προσφύγει ο αποδέκτης είτε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου είτε ενώπιον των δικαστηρίων των κρατών μελών (πρβλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, Internacional de Productos Metálicos κατά Επιτροπής, C-145/17 P, EU:C:2018:839, σκέψεις 50 και 51, και διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2014, Bricmate κατά Συμβουλίου, T-596/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:53, σκέψη 67).

[*παραλειπόμενα*]

23 Συνεπώς, εν προκειμένω, σύμφωνα με τη νομολογία κατά την οποία πρέπει να εξετάζεται η κατάσταση του προσώπου που επικαλείται το δικαίωμα προσφυγής και να λαμβάνεται υπόψη αποκλειστικά το αντικείμενο της προσφυγής (απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Telefónica κατά Επιτροπής, C-274/12 P, EU:C:2013:852, σκέψεις 30 και 31, και διάταξη της 12ης Ιανουαρίου 2017, Amrita κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-280/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:9, σκέψεις 36 και 37), πρέπει να διευκρινισθεί αν για την εφαρμογή του

[1] Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις της παρούσας διατάξεως των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

προσβαλλόμενου κανονισμού, ο οποίος ως σκοπό έχει την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ καταβλητέων από τους εισαγωγείς, απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα έναντι της προσφεύγουσας η οποία εισάγει το υπό εξέταση προϊόν.

24 Κατά πάγια νομολογία, η οποία διαμορφώθηκε αρχικώς με βάση τις διατάξεις του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα του 1992 [κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1992, L 302, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί, στο εξής: τελωνειακός κώδικας του 1992] και επαναλήφθηκε κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του ενωσιακού τελωνειακού κώδικα του 2013 [κανονισμός (ΕΕ) 952/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Οκτωβρίου 2013, για τη θέσπιση του ενωσιακού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 2013, L 269, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί, στο εξής: τελωνειακός κώδικας του 2013], που εφαρμόζεται εν προκειμένω, για την εφαρμογή των κανονισμών περί επιβολής οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα έναντι των εισαγωγέων που οφείλουν τους εν λόγω δασμούς, τα οποία συνίστανται στην κοινοποίηση ή στη γνωστοποίηση στον εισαγωγέα της τελωνειακής οφειλής που προκύπτει από τους ανωτέρω δασμούς (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, σκέψεις 38 και 39· διατάξεις της 5ης Φεβρουαρίου 2013, BSI κατά Συμβουλίου, T-551/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:60, σκέψη 53, της 21ης Ιανουαρίου 2014, Bricmate κατά Συμβουλίου, T-596/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:53, σκέψη 72, της 7ης Μαρτίου 2014, FESI κατά Συμβουλίου, T-134/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:143, σκέψη 33· απόφαση της 19ης Μαΐου 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-254/18, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2021:278, σκέψη 116, και διάταξη της 14ης Σεπτεμβρίου 2021, Far Polymers κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-722/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:598, σκέψη 66).

25 Ειδικότερα, για την εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, δυνάμει του οποίου τα κράτη μέλη εισπράττουν τους οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ, το άρθρο 101, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα του 2013 προβλέπει ότι «[τ]ο ποσό του καταβλητέου εισαγωγικού ή εξαγωγικού δασμού καθορίζεται από τις τελωνειακές αρχές που είναι αρμόδιες για τον τόπο στον οποίο γεννάται η τελωνειακή οφειλή», χωρίς να προβλέπει συναφώς εξαίρεση για τους οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 1, του κώδικα αυτού, οι τελωνειακές αρχές που αναφέρονται στο άρθρο 101 προβαίνουν, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, στον καταλογισμό του καταβλητέου ποσού του εισαγωγικού ή εξαγωγικού δασμού που καθορίζεται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην τελευταία αυτή διάταξη. Τέλος, το άρθρο 102 του εν λόγω κώδικα ορίζει στην παράγραφο 1 ότι η τελωνειακή οφειλή γνωστοποιείται στον οφειλέτη από τις αρμόδιες αρχές, με τον οριζόμενο τρόπο, στον τόπο στον οποίο γεννάται η τελωνειακή οφειλή, και διευκρινίζει στην παράγραφο 2 ότι, όταν το καταβλητέο ποσό των δασμών ισούται με το ποσό που αναγράφεται στην τελωνειακή διασάφηση, η χορήγηση άδειας παραλαβής των εμπορευμάτων από τις τελωνειακές αρχές ισοδυναμεί με γνωστοποίηση της τελωνειακής οφειλής στον οφειλέτη.

26 Επομένως, σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, δεν μπορεί να συναχθεί από την τροποποίηση της τελωνειακής νομοθεσίας ότι, υπό την ισχύ του τελωνειακού κώδικα του 2013, ο οποίος εφαρμόζεται εν προκειμένω, για την εφαρμογή των κανονισμών περί επιβολής οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ δεν απαιτούνται πλέον εκτελεστικά μέτρα έναντι των εισαγωγέων. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο καθόσον οι διατάξεις του τελωνειακού κώδικα του 2013, οι οποίες υπομνήσθηκαν στη σκέψη 25 ανωτέρω, ουδόλως διαφέρουν από τις προϊσχύσασες. Συγκεκριμένα, τα άρθρα 217 και 221 του τελωνειακού κώδικα του 1992 προέβλεπαν ήδη τον καθορισμό των ποσών των δασμών από τις εθνικές τελωνειακές αρχές, την κοινοποίηση των ποσών αυτών στον οφειλέτη από τις αρχές αυτές, καθώς και το γεγονός ότι η

χορήγηση άδειας παραλαβής των εμπορευμάτων ισοδυναμεί με κοινοποίηση της τελωνειακής οφειλής στον οφειλέτη σε περίπτωση αντιστοιχίας μεταξύ του ποσού της εν λόγω οφειλής και του δηλωθέντος από τον εισαγωγέα ποσού.

27 Οι εκτιμήσεις αυτές δεν αναιρούνται από την επιχειρηματολογία με την οποία η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μια τέτοια ανάλυση δεν λαμβάνει υπόψη την εισαγωγή «ηλεκτρονικών συστημάτων» με τον τίτλο IX του τελωνειακού κώδικα του 2013, για τους σκοπούς της εφαρμογής του κώδικα αυτού.

28 Βεβαίως, από τις διατάξεις του τίτλου IX του τελωνειακού κώδικα του 2013 και από τις διατάξεις που θέσπισε η Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του εν λόγω τίτλου IX προκύπτει ότι οι «ανταλλαγ[ές] πληροφοριών, όπως διασαφήσεων, αιτήσεων ή αποφάσεων, μεταξύ τελωνειακών αρχών και μεταξύ οικονομικών φορέων και τελωνειακών αρχών […], όπως απαιτείται από την τελωνειακή νομοθεσία, πραγματοποι[ούνται] με τη χρησιμοποίηση ηλεκτρονικών τεχνικών επεξεργασίας δεδομένων» (άρθρο 6, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα του 2013).

29 Εντούτοις, όπως προκύπτει από το γράμμα της εν λόγω διάταξης, καθώς επίσης και από τις διατάξεις του τελωνειακού κώδικα του 2013 που μνημονεύονται στη σκέψη 25 ανωτέρω, η εν λόγω ψηφιοποίηση αφορά τις συναλλαγές μεταξύ των οικονομικών φορέων και των τελωνειακών αρχών και, εν πάση περιπτώσει, δεν συνεπάγεται καθεαυτήν ότι η εισαγωγή των προϊόντων και η καταβολή των δασμών αντιντάμπινγκ πρέπει στο εξής να πραγματοποιούνται μόνον από τους οικονομικούς φορείς, χωρίς μεταγενέστερη παρέμβαση των εθνικών τελωνειακών αρχών.

30 Τα έγγραφα που προσκόμισε συναφώς η προσφεύγουσα απλώς ενισχύουν την ως άνω ερμηνεία. Πράγματι, αφενός, όπως προκύπτει από την περιγραφή, εκ μέρους ενός εκτελωνιστή, της διαδικασίας τελωνειακής διασάφησης και καθορισμού των καταβλητέων δασμών, την οποία κοινοποίησε η προσφεύγουσα στο παράρτημα των παρατηρήσεών της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, μετά την εισαγωγή στο ηλεκτρονικό τελωνειακό σύστημα της τελωνειακής διασάφησης που περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, την εκτίμηση του ποσού των δασμών από τον εισαγωγέα, η οποία εισαγωγή δεν αμφισβητείται ότι εμπίπτει στην αρμοδιότητα των εθνικών τελωνειακών αρχών, το εν λόγω σύστημα εκδίδει απόφαση περί αποδοχής υπό τη μορφή της χορήγησης ενός κωδικού που ισοδυναμεί με χορήγηση άδειας παραλαβής και επιτρέπει τη θέση των οικείων εμπορευμάτων σε ελεύθερη κυκλοφορία. Αφετέρου, επισημαίνεται ότι οι τελωνειακές διασαφήσεις που κοινοποιήθηκαν στο παράρτημα των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας επί της ενστάσεως απαραδέκτου συνοδεύονται από έγγραφα τα οποία συνέταξαν οι ιταλικές τελωνειακές αρχές (Agenzia Dogane Monopoli) και στα οποία περιέχονται, μεταξύ άλλων, διάφοροι κωδικοί.

31 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί να παραγάγει τα αποτελέσματά του παρά μόνον κατόπιν τελωνειακής διασάφησης από τον εισαγωγέα (βλ., a contrario, απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, Doux κατά Επιτροπής, T-434/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:7, σκέψεις 60 έως 64), η οποία ακολουθείται κατ' ανάγκην από μέτρο που λαμβάνεται από τις εθνικές τελωνειακές αρχές. Είναι αληθές ότι το μέτρο αυτό περιορίζεται, στις περισσότερες περιπτώσεις και ελλείψει ελέγχου, στην προαναφερθείσα ηλεκτρονική κοινοποίηση και ότι είναι περισσότερο περιστασιακή η παρέμβαση των εν λόγω αρχών υπό τη μορφή ελέγχου ο οποίος ακολουθείται στην περίπτωση αυτή από την κοινοποίηση των αποτελεσμάτων της επαλήθευσης και ενός ενδεχομένως διορθωμένου ποσού των καταβλητέων δασμών. Ωστόσο, ακόμη και στην περίπτωση που η δράση των εθνικών αρχών περιορίζεται στην

εν λόγω ηλεκτρονική κοινοποίηση, πρόκειται πάντως για την έκδοση μιας πράξης από τις αρχές αυτές. Επομένως, δεν ασκεί επιρροή η απουσία ελέγχου των εμπορευμάτων της προσφεύγουσας, την οποία αυτή προβάλλει εν προκειμένω.

32 Είναι επίσης άνευ σημασίας το προβαλλόμενο από την προσφεύγουσα γεγονός ότι οι εθνικές τελωνειακές αρχές δεν διαθέτουν κανένα περιθώριο εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του προσβαλλόμενου κανονισμού, σε περίπτωση που δεν επιλέξουν να διενεργήσουν έλεγχο. Πέραν του γεγονότος ότι ένας τέτοιος ισχυρισμός θα μπορούσε να θεωρηθεί ως αναγνώριση της ανάγκης επιβολής εκτελεστικών μέτρων εκ μέρους των εθνικών αρχών, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η έλλειψη διακριτικής ευχέρειας αποτελεί κριτήριο που πρέπει να εξετάζεται, προκειμένου να διαπιστωθεί αν πληρούται η προϋπόθεση περί άμεσου επηρεασμού του προσφεύγοντος, η οποία, σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, αποτελεί προϋπόθεση διαφορετική από την απαίτηση να υφίσταται πράξη για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα (πρβλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, Internacional de Productos Metálicos κατά Επιτροπής, C-145/17 P, EU:C:2018:839, σκέψη 54 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2014, Bricmate κατά Συμβουλίου, T-596/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:53, σκέψη 74 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

33 Επιπλέον, το να συναχθεί από την αυτοματοποίηση που θεσπίστηκε με τον τελωνειακό κώδικα του 2013 ότι για την εφαρμογή του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα θα κατέληγε να εξαρτά την εκτίμηση του νομικού κριτηρίου της μη πρόβλεψης μέτρων για την εκτέλεση μιας πράξης από αμιγώς τεχνικές περιστάσεις. Μια τέτοια ουσιαστικής φύσεως απλούστευση, όμως, η οποία εξάλλου δικαιολογείται από την απουσία περιθωρίου εκτίμησης εκ μέρους των εθνικών αρχών, δεν μπορεί να έχει τέτοιες συνέπειες (πρβλ. διάταξη της 5ης Φεβρουαρίου 2013, BSI κατά Συμβουλίου, T-551/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:60, σκέψη 49).

34 Πρέπει να τονιστεί κατά τα λοιπά ότι από το άρθρο 44 του τελωνειακού κώδικα του 2013, όπως εξάλλου και από τις προϊσχύσασες διατάξεις (άρθρα 243 έως 245 του τελωνειακού κώδικα του 1992), προκύπτει ότι κατά των αποφάσεων των τελωνειακών αρχών σχετικά με την εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή, σύμφωνα με τη διαδικασία που έχει θεσπιστεί προς τούτο από το οικείο κράτος μέλος κατ' εφαρμογήν της διάταξης αυτής και με την προβολή, ενδεχομένως, της έλλειψης νομιμότητας του κανονισμού περί επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, τα οποία θα μπορούσαν, προτού αποφανθούν, να ανατρέξουν στις διατάξεις του άρθρου 267 ΣΛΕΕ (πρβλ. διάταξη της 14ης Σεπτεμβρίου 2021, Far Polymers κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-722/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:598, σκέψεις 67 και 68 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

35 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι για την εφαρμογή του προσβαλλόμενου κανονισμού απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα έναντι της προσφεύγουσας, οπότε, για να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή της, η προσφεύγουσα πρέπει να αποδείξει ότι ο εν λόγω κανονισμός την αφορά ατομικά.

[*παραλειπόμενα*]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την Airoldi Metalli SpA στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 2 Μαΐου 2022.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
S. Gervasoni